

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 532

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 28 iulie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 650 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă	2–4
Decizia nr. 653 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	4–5
Decizia nr. 659 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2), art. 40 alin. (2) lit. a) și art. 41 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	6–7
Decizia nr. 660 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	7–8
Decizia nr. 662 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	8–9
Decizia nr. 663 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	10–11
Decizia nr. 702 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (5), (7), (8) și (10) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	11–13
Decizia nr. 709 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	13–15
Decizia nr. 834 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) raportate la cele ale art. 114 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 650**

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.562/109/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.251D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.366D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75, 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. — din București în Dosarul nr. 10.935/118/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.732D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75, 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 37140.01/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.251D/2010, nr. 3.366D/2010 și nr. 3.732D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.366D/2010 și nr. 3.732D/2010 la Dosarul nr. 3.251D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.562/109/2008, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.**

Prin Încheierea din 3 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.935/118/2008, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75, art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.**

Prin Încheierea din 8 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 37140.01/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.**

În toate aceste dosare, excepția de neconstituționalitate a fost invocată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București, cu prilejul soluționării unor cauze civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale atacate sunt de un formalism excesiv, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege atât pentru angajat, cât și pentru angajator și să restrângă nejustificat dreptul la apărare al angajatorului, care este pus într-o situație de dezechilibru față de angajatul care are calitatea de reclamant. Autorii excepției invocă faptul că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei care îi revine. De asemenea, faptul că prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă lasă la aprecierea instanței posibilitatea conexării cauzelor și nu obligă

la luarea unei astfel de măsuri, ceea ce ar conduce la o economie de timp și de cheltuieli, precum și la o judecată unitară, este de natură să aducă atingere dreptului la apărare.

Tribunalul Argeș — Secția civilă, Tribunalul Constanța — Secția civilă și Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, arată că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, având următorul cuprins:

— Art. 286: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.*

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.*

(3) *Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.*”;

— Art. 287: „*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.*”;

— Art. 288: „*Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.*”

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 74: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se judecă în regim de urgență.*

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.*

(3) *Părțile sunt legal citate, dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.*”;

— Art. 75: „*În cazul în care sunt contestate măsuri unilaterale dispuse de unitate, aceasta are obligația ca, până la prima zi de înfățișare, să depună dovezile în baza cărora a luat măsura respectivă.*”;

— Art. 77: „(1) *În cazul în care judecata continuă, administrarea probelor se va face cu respectarea regimului de urgență al judecării conflictelor de drepturi.*

(2) *Instanța poate să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie nejustificat administrarea acesteia.*”;

În sfârșit, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânsle o strânsă legătură.*

Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

Când una din pricini este de competența unei instanțe, și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă a fost abrogată prin art. 224 lit. b) din Legea dialogului social nr. 62/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 10 mai 2011, care nu a mai păstrat aceeași concepție legislativă referitoare la soluționarea conflictelor ce au ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații care decurg din legi sau din alte acte normative, precum și din contractele colective sau individuale de muncă.

În aceste condiții, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 a rămas fără obiect.

În ceea ce privește dispozițiile art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, Curtea reține că acestea au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale și prin prisma unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 369 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 11 mai 2010, sau prin Decizia nr. 1.349 din 19 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 22 decembrie 2010, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, reținând că textele de lege criticate reprezintă norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, referitoare la termenele de judecată și modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor privind conflictele de muncă. Reglementarea acestora constituie o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. În plus, regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta.

În ceea ce privește dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat constituționalitatea acestora, reținând că ele reglementează norme de procedură a căror interpretare și aplicare revine instanțelor de judecată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.562/109/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă, în Dosarul nr. 10.935/118/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă și în Dosarul nr. 37140.01/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în Dosarul nr. 10.935/118/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă și în Dosarul nr. 37140.01/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 653

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (4)¹ din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 431/3/2009 (nr. vechi 306/2010).

La apelul nominal se prezintă partea Societatea Comercială „Cetelen IFN” — S.A. din București, prin avocatul Ion Dragne. Lipsesc partea Ionuț-Daniel Cristea, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții Societatea Comercială „Cetelen IFN” — S.A. din București, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale. De asemenea, arată că persoanele aflate în perioadă de probă nu se află într-o situație identică cu cele angajate definitiv, astfel că nu se poate vorbi despre existența unei discriminări între cele două categorii de persoane sub aspectul condițiilor de încetare a raportului de muncă, iar un eventual abuz din partea angajatorului poate fi supus controlului instanțelor de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale. De asemenea, consideră că atitudinea abuzivă a angajatorului poate fi sancționată de instanța de judecată pe considerentul bunei-credințe ce trebuie să existe în exercitarea drepturilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 431/3/2009 (nr. vechi 306/2010), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (4)¹ din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, cu prilejul soluționării recursului formulat de Ionuț-Daniel Cristea împotriva Sentinței civile nr. 6.038 din 12 octombrie 2009, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VIII-a — Conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 431/3/LM/2009 având ca obiect o contestație împotriva deciziei de concediere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prevederile de lege care reglementează încetarea contractului individual de muncă al salariatului aflat în perioada de probă printr-o simplă notificare aduc atingere dispozițiilor din Constituție potrivit cărora salariații au dreptul la măsuri de protecție socială. Astfel, art. 31 alin. (4)¹ din Codul muncii în mare parte goleşte de conținut drepturile salariatului aflat în perioada de probă, câtă vreme acesta poate fi exclus din rândul personalului salariat al angajatorului doar ca urmare a unei înștiințări scrise care poartă denumirea de notificare. Mai mult, textul de lege creează o discrepanță între salariatul aflat în perioada de probă și salariatul care nu se află într-o asemenea perioadă, sub aspectul încetării raporturilor de muncă. Astfel,

deși obligațiile sunt similare, desfacerea contractului de muncă nu se bucură de aceleași garanții.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale prin Decizia nr. 657/2009, arată că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora: *„Pe durata sau la sfârșitul perioadei de probă, contractul individual de muncă poate înceta numai printr-o notificare scrisă, la inițiativa oricăreia dintre părți.”*

În opinia Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, textul de lege criticat contravine următoarelor texte din Constituție: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 41 alin. (2) privind dreptul salariaților la măsuri de protecție socială.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării, art. 31 din Codul muncii a fost modificat prin dispozițiile art. I pct. 9 din Legea nr. 40/2011 privind modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011. Astfel, soluția legislativă criticată a fost preluată în conținutul alin. (3) al art. 31 în următoarea redactare: *„Pe durata sau la sfârșitul perioadei de probă, contractul individual de muncă poate înceta exclusiv printr-o notificare scrisă, fără preaviz, la inițiativa oricăreia dintre părți, fără a fi necesară motivarea acesteia.”*

Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate urmează a-l constitui dispozițiile art. 31 alin. (3) din Codul muncii.

În ceea ce privește constituționalitatea acestor dispoziții de lege, Curtea reține că art. 31 din Codul muncii instituie

posibilitatea angajatorului, dar și a angajatului de a evalua condițiile exercitării drepturilor și obligațiilor ce reies din contractul individual de muncă, având posibilitatea de a înceta raporturile de muncă fie la sfârșitul perioadei de probă, fie la termenul stabilit, fie chiar anterior. Așadar, pe durata perioadei de probă, raporturile de muncă au un caracter precar, nefiind consolidate decât după expirarea acestei perioade și numai dacă salariatul corespunde profesional postului în care este încadrat ori dacă este mulțumit de acel post și dorește să continue activitatea. Beneficiul sistării raporturilor de muncă prin simpla notificare servește ambelor părți ale contractului.

Astfel se instituie o modalitate simplificată de încetare a raporturilor de muncă, prin intermediul căreia părțile au posibilitatea de a denunța unilateral raporturile de muncă, fără a fi ținute de obligațiile ce trebuie respectate cu prilejul concedierii ori al demisiei.

Pentru aceste motive, situația nu poate fi comparată cu aceea a încetării contractului de muncă pentru necorespondere profesională în temeiul art. 61 lit. d) din Codul muncii, cauză aplicabilă salariaților care nu se mai află în perioada de probă, întrucât în cazul acestora raportul de muncă nu mai are un caracter precar, de testare a aptitudinilor salariatului, astfel că angajatorul trebuie să motiveze decizia sa de desfacere a contractului de muncă.

Având în vedere cele arătate, nu se poate susține existența unei diferențe nejustificate de tratament juridic între salariații aflați în perioada de probă și ceilalți salariați, situațiile în care se află aceștia fiind evident diferite.

De asemenea, nu poate fi reținută nici încălcarea dreptului la protecție socială a angajaților. În acest sens, Curtea observă că acest drept fundamental nu are un conținut concret, urmând a îmbrăca forme diferite, în funcție de situația avută în vedere. Astfel, salariatul care încheie un contract individual de muncă pe o perioadă de probă cunoaște precaritatea acestui contract, el însuși putând avea inițiativa de a înceta raporturile de muncă fără preaviz. Prin urmare, nu ar putea beneficia de o protecție sporită, care să confere un alt caracter raporturilor juridice încheiate.

Cu toate acestea, deși angajatorul nu trebuie să își motiveze decizia de încetare a contractului individual de muncă, Curtea apreciază că o eventuală atitudine abuzivă a acestuia — spre exemplu obligarea salariatului la executarea unor sarcini de serviciu care nu corespund funcției sau postului ocupat — ar putea fi contestată în fața instanței de judecată în virtutea principiului bunei-credințe în desfășurarea relațiilor de muncă, principiu consacrat de art. 8 din Codul muncii, dar și de art. 57 din Constituție.

De altfel, cu privire la constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate în raport cu art. 16 alin. (1) și art. 41 din Constituție, Curtea s-a mai pronunțat și prin Decizia nr. 657 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 18 iunie 2009, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 431/3/2009 (nr. vechi 306/2010).

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 659

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2), art. 40 alin. (2) lit. a) și art. 41 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2), art. 40 alin. (2) lit. a) și art. 41 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Allianz Pensii Privată” — S.A. din București în Dosarul nr. 5.124/110/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, considerând că prevederile de lege criticate nu aduc atingere textelor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 august 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.124/110/2008, **Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2), art. 40 alin. (2) lit. a) și art. 41 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Allianz Pensii Private” — S.A. din București cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 1.386/D/19 octombrie 2009, pronunțată de Tribunalul Bacău în Dosarul nr. 5.124/110/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prevederile de lege criticate îi dezavantajează pe angajatori, întrucât instituie în sarcina acestora obligația de a informa salariații asupra condițiilor de muncă și asupra elementelor care privesc desfășurarea relațiilor de muncă, obligație a cărei îndeplinire, în condițiile actuale când mijloacele de comunicare sunt diverse, este greu de dovedit. Astfel, sub protecția acestor texte de lege, angajatul, printr-un comportament abuziv și indisciplinat, își permite să încalce atribuțiile de serviciu.

Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt conforme cu dispozițiile Constituției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (2), art. 40 alin. (2) lit. a) și art. 41 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 39 alin. (2): „*Salariatului îi revin, în principal, următoarele obligații:*

a) *obligația de a realiza norma de muncă sau, după caz, de a îndeplini atribuțiile ce îi revin conform fișei postului;*

b) *obligația de a respecta disciplina muncii;*

c) *obligația de a respecta prevederile cuprinse în regulamentul intern, în contractul colectiv de muncă aplicabil, precum și în contractul individual de muncă;*

d) *obligația de fidelitate față de angajator în executarea atribuțiilor de serviciu;*

e) *obligația de a respecta măsurile de securitate și sănătate a muncii în unitate;*

f) *obligația de a respecta secretul de serviciu.”;*

Curtea constată că, ulterior sesizării, art. 39 alin. (2) a fost completat prin art. 1 pct. 17 din Legea nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, cu lit. g), potrivit căreia se arată că salariatul are „*alte obligații prevăzute de lege sau de contractele colective de muncă aplicabile*”. Aceste dispoziții nu modifică însă soluția legislativă criticată.

— Art. 40 alin. (2) lit. a): „(2) *Angajatorului îi revin, în principal, următoarele obligații:*

a) *să informeze salariații asupra condițiilor de muncă și asupra elementelor care privesc desfășurarea relațiilor de muncă;”;*

— Art. 41: „(1) *Contractul individual de muncă poate fi modificat numai prin acordul părților.*

(2) *Cu titlu de excepție, modificarea unilaterală a contractului individual de muncă este posibilă numai în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod.*

(3) *Modificarea contractului individual de muncă se referă la oricare dintre următoarele elemente:*

a) *durata contractului;*

b) *locul muncii;*

c) *felul muncii;*

d) *condițiile de muncă;*

e) *salariul;*

f) *timpul de muncă și timpul de odihnă.”*

În opinia autorului excepției, aceste texte de lege sunt contrare art. 16 și 21 din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi, respectiv accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că la încheierea contractului individual de muncă obligația de informare ce revine angajatorului cu privire la clauzele esențiale ale contractului se asigură prin însăși încheierea în formă scrisă a contractului, potrivit art. 17 din Codul muncii. Spre deosebire de această situație, textele de lege criticate nu precizează forma în care angajatorul trebuie să îndeplinească obligația sa de informare pe parcursul desfășurării contractului de muncă. Astfel, angajatorul are posibilitatea de a hotărî unilateral sau în acord cu angajații, cu prilejul negocierii contractului colectiv de

muncă, asupra modalității în care îi va informa pe aceștia din urmă cu privire la condițiile de muncă și la elementele care privesc desfășurarea relațiilor de muncă, asigurându-se că poate proba ulterior executarea obligației. Așadar, ceea ce poate aduce atingere drepturilor angajatorului nu este conținutul textelor de lege criticate, ci propria lipsă de diligență a acestuia.

În ceea ce privește modificarea clauzelor contractului individual de muncă, la care se referă art. 41 din Codul muncii, aceasta se face numai printr-un act adițional, cu respectarea obligației *ad validitatem* privind forma scrisă a contractului individual de muncă. În aceste condiții, problema imposibilității dovedirii în justiție apare ca lipsită de justificare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2), art. 40 alin. (2) lit. a) și art. 41 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Allianz Pensii Private” — S.A. din București în Dosarul nr. 5.124/110/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă și asigurări sociale. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 660

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sipa” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 25.621/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 25.621/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VIII-a litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Sipa” — S.R.L. din București cu prilejul soluționării contestației formulate de Radu Cătălin Leanca împotriva deciziei de sancționare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că textul de lege criticat îi defavorizează pe angajatori în raport cu salariații, de vreme ce un angajator se vede pus în situația de a nu putea trage la răspundere materială un angajat atunci când acesta încalcă atribuțiile de serviciu și creează o pagubă. Astfel, arată că obținerea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile pentru constatarea pagubei pricinuite de salariat reprezintă un proces lung și anevoios, ceea ce profită salariatului.

Tribunalul București — Secția a VIII-a litigii de muncă și asigurări sociale consideră că textul de lege criticat este constituțional.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului,

precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 164 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora: *„Reținerile cu titlu de daune cauzate angajatorului nu pot fi efectuate decât dacă datoria salariatului este scadentă, lichidă și exigibilă și a fost constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică art. 164 alin. (2) din Codul muncii din perspectiva art. 16 alin. (2) din Constituție, potrivit

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sipa” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 25.621/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 662

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Danci Ionuț Loghin în Dosarul nr. 5.734/306/2010 al Judecătoriei Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de PFA

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.734/306/2010, **Judecătoria Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

Excepția a fost ridicată de PFA Danci Ionuț Loghin din Șelimbăr cu prilejul soluționării unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 41 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, întrucât instituie obligativitatea încheierii contractului individual de muncă în formă scrisă, fapt ce „creează disconfort și o serie de dificultăți angajatorului pus în situația să încheie contract de muncă din prima zi în care salariatul se prezintă la muncă”. În plus, „salariatul riscă desfacerea contractului de muncă pentru necompetență profesională în situația încheierii lui în formă scrisă”.

Judecătoria Sibiu — Secția civilă, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, arată că dispozițiile de lege criticate sunt conforme cu prevederile Legii fundamentale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 16 alin. (1): „*Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Angajatorul persoană juridică, persoana fizică autorizată să desfășoare o activitate independentă, precum și asociația familială au obligația de a încheia, în formă scrisă, contractul individual de muncă anterior începerii raporturilor de muncă.*”;

— Art. 276 alin. (1) lit. e): „*(1) Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte: [...] e) primirea la muncă a persoanelor fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de la 3.000 lei la 4.000 lei pentru fiecare persoană identificată, fără a depăși valoarea cumulată de 100.000 lei.*”;

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de PFA Danci Ionuț Loghin în Dosarul nr. 5.734/306/2010 al Judecătoriai Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare art. 41 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție privind munca și protecția socială a muncii, precum și obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, ulterior sesizării sale, textele de lege criticate au fost modificate prin Legea nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011. Astfel, potrivit art. 16 alin. (1) din Codul muncii, în redactarea actuală, „*Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Forma scrisă este obligatorie pentru încheierea valabilă a contractului.*” În ceea ce privește art. 276 alin. (1) lit. e) din Codul muncii, acesta sancționează ca infracțiune „*e) primirea la muncă a până la 5 persoane fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei pentru fiecare persoană identificată.*”

Aceste modificări aduse textelor de lege supuse analizei de constituționalitate păstrează soluția legislativă criticată, accentuând-o, astfel că forma scrisă a contractului individual de muncă devine o cerință *ad validitatem*, iar nerespectarea acesteia atrage sancțiunea penală.

Cu privire la necesitatea și totodată constituționalitatea unei astfel de reglementări, Curtea s-a mai pronunțat în numeroase rânduri. Astfel, prin Decizia mai recentă nr. 383 din 23 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 21 aprilie 2011, Curtea constata că forma scrisă a contractului individual de muncă reprezintă o garanție esențială a respectării drepturilor și obligațiilor asumate prin contract. Astfel, a arătat că „*existența contractului previne comportamentul abuziv al angajatorului, dar și atitudinea incorectă a salariatului în îndeplinirea sarcinilor pentru care s-a angajat. Încadrarea în muncă doar cu forme legale, pe baza unor contracte individuale de muncă asigură atât cunoașterea, cât și exercitarea obligațiilor legale ce le revin celor care folosesc forța de muncă salarială.*”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește argumentul potrivit căruia încheierea în formă scrisă a contractului de muncă poate avea drept consecință desfacerea acestuia pentru necompetență profesională, Curtea observă că angajatorul are posibilitatea de a prevedea o perioadă de probă, pe parcursul căreia ambele părți pot renunța la contract fără a fi necesară motivarea acestei decizii, astfel încât să se evite constatarea necompetenței angajatului ulterior încheierii contractului individual de muncă pe durată nedeterminată. Prin urmare și această din urmă critică urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 663

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 5.526/120/2008 și nr. 1.662/109/2010, **Tribunalul Argeș — Secția civilă — Complet specializat pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care dă în sarcina angajatorului sarcina administrării probatorului, fără a limita câmpul de aplicare a acestei obligații, creează un dezechilibru între părțile în proces, în defavoarea angajatorului. Astfel este încălcat principiul contradictorialității, ca garanție a unui proces echitabil, și este limitată în același timp eficiența apărării pe care o poate formula angajatorul.

Tribunalul Argeș — Secția civilă — Complet specializat pentru conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții ce au următorul conținut: „*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.*”

Autorul excepției consideră că prevederile de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 privind înfăptuirea justiției. De asemenea, consideră că este încălcat și art. 20 din Constituție, raportat la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al excepției de neconstituționalitate în raport cu aceleași critici și cu aceleași texte din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, poate fi amintită Decizia nr. 1.015 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, prin care Curtea a analizat excepția de

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 5.526/120/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă — Complet specializat pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.300D/2010.

La apelul nominal se prezintă personal partea Florin Petcu. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că dovezile de îndeplinire a procedurii de citare a părților Nicolae Brânzaru și Nicolae Gionea s-au întors cu mențiunea „destinatar necunoscut”.

Președintele acordă cuvântul părții prezente cu privire la acest incident procedural, care lasă la aprecierea instanței soluționarea acestuia.

Reprezentantul Ministerului Public arată că procedura de citare este legal îndeplinită, întrucât părțile aveau obligația de a comunica schimbarea domiciliului sub sancțiunea neluării în seamă.

Curtea, deliberând, constată că procedura de citare este legal îndeplinită, părțile fiind citate la adresele indicate în citativul întocmit de instanța de fond.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 4.301D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de același autor în Dosarul nr. 1.662/109/2010 al Tribunalului Argeș — Secția civilă — Complet specializat pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în Dosarele nr. 4.300D/2010 și nr. 4.301D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Partea prezentă nu se opune conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 4.301D/2010 la Dosarul nr. 4.300D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care lasă la aprecierea instanței soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

neconstituționalitate cu privire la același obiect, decizie prin care au fost respinse ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate. Prin decizia amintită, s-a arătat că textele de lege criticate „stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind termenele de judecată și modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă. Modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții este o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri

simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. Regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta.”

Intrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 5.526/120/2008 și nr. 1.662/109/2010 ale Tribunalul Argeș — Secția civilă — Complet specializat pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 702

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (5), (7), (8) și (10) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (5), (7), (8) și (10) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Vasile Adrian Scurtu în Dosarul nr. 1.459/175/2010 al Judecătoriai Aiud.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.788 D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Robert Gabor în Dosarul nr. 2.498/175/2010 al Judecătoriai Aiud.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.550 D/2010 și nr. 3.788 D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.788 D/2010 la Dosarul nr. 3.550 D/2010, care a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.459/175/2010 și Încheierea din 31 august 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.498/175/2010, **Judecătoria Aiud a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (5), (7), (8) și (10) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Vasile Adrian Scurtu și, respectiv, Robert Gabor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate similară în dosarele conexate, se susține, în esență, că instituția judecătoriai delegat nu este clar definită și organizată prin lege, fiind mai degrabă o jurisdicție specială administrativă ale cărei

decizii sunt facultative și gratuite. Se mai arată că instituția judecătorului delegat nu poate fi considerată ca reprezentând primul grad de jurisdicție, deoarece procedura desfășurată în fața judecătorului delegat nu respectă garanțiile procesuale privind dreptul la apărare și reprezentare, contradictorialitatea și publicitatea dezbaterilor. Prin urmare, textele legale care reglementează procedura de soluționare a plângerii de către judecătorul delegat și a contestației formulate împotriva încheierii judecătorului delegat sunt neconstituționale.

Judecătoria Aiud apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Arată că judecătorii cu atribuții în ceea ce privește executarea pedepselor privative de libertate sunt delegați de președinții curților de apel, cu acordul scris al acestora, îndeplinind o funcție publică de interes general, reglementarea competenței instanțelor judecătorești și procedurii de judecată fiind atributul exclusiv al legiuitorului, atâta vreme cât își subordonează acest demers regulilor și principiilor constituționale. De altfel, persoana condamnată are dreptul de a se adresa unei instanțe de judecată, după ce nemulțumirile acesteia au fost examinate de judecătorul delegat cu executarea pedepselor, fiind asigurate astfel garanțiile liberului acces la justiție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (5), (7), (8) și (10) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 26 (Schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate) alin. (5), (7), (8) și (10): „(5) *Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate dispune prin încheiere motivată, cu privire la schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, numai după ascultarea persoanei condamnate, la locul de deținere, în termen de 15 zile de la primirea cererii sau sesizării. [...]*

(7) *Încheierea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate se comunică persoanei condamnate și administrației penitenciarului în termen de două zile de la data pronunțării acesteia.*

(8) *Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată și administrația penitenciarului pot introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii. Contestația nu este suspensivă de executare. [...]*

(10) *Hotărârea judecătorei este definitivă.*”

În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea incriminării, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 126 alin. (5) care interzic înființarea de instanțe extraordinare, ale art. 127 potrivit cărora ședințele de judecată sunt publice, ale art. 129 privind folosirea căilor de atac. Se invocă, totodată, dispozițiile art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dublul grad de jurisdicție în materie penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că dispozițiile legale criticate, care reglementează procedura schimbării regimului de executare a pedepsei, la solicitarea persoanei condamnate sau la sesizarea Comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, nu aduc nicio atingere liberului acces la justiție și nici dreptului la apărare. Astfel, această procedură se desfășoară sub supravegherea, controlul și autoritatea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, iar, în acord cu art. 21 din Constituție, împotriva încheierii pronunțate de acesta, persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul. De asemenea, nimic nu îl oprește pe condamnat să își angajeze un avocat pe tot parcursul procesului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei.

Nu pot fi reținute nici criticile formulate în raport de dispozițiile art. 126 alin. (5) din Constituție, care interzic înființarea de instanțe extraordinare. Curtea reține în acest sens că judecătorii delegați pentru executarea pedepselor sunt desemnați de președinții curților de apel, potrivit art. 6 alin. (2) din Legea nr. 275/2006, „în vederea exercitării atribuțiilor judiciare ale acestora, pentru fiecare penitenciar aflat în circumscripția teritorială a curții de apel”, așadar pentru îndeplinirea unor atribuții specifice în cadrul puterii judecătorești, exercitând funcția jurisdicțională cu care au fost investiți constituțional și legal. Judecătorii delegați pentru executarea pedepselor nu fac parte din autoritățile publice ale căror acte le supraveghează și controlează, astfel încât nu există raporturi de subordonare ierarhică între aceștia și personalul de conducere al administrației penitenciarelor, iar măsurile dispuse de aceștia sunt obligatorii, conform legii, pentru întregul personal al penitenciarelor.

Nu poate fi primită nici critica formulată în raport cu dispozițiile art. 129 din Constituție, privitoare la folosirea căilor de atac. Astfel, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite prin lege, legiuitorul având prin urmare libertatea de a stabili cazurile și condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, bineînțeles cu respectarea normelor și principiilor consacrate de Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte.

În ceea ce privește dispozițiile art. 23 alin. (12) privind legalitatea incriminării și ale art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dublul grad de jurisdicție în materie penală, acestea nu au incidență în cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (5), (7), (8) și (10) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Vasile Adrian Scurtu și, respectiv, Robert Gabor în dosarele nr. 1.459/175/2010 și, respectiv, nr. 2.498/175/2010 ale Judecătoriei Aiud.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 709

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Liliana Veronica Nagy în Dosarul nr. 1.610/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 3.741D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 3.874D/2010, nr. 3.879D/2010 și nr. 4.138D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Vasilica Bumar în Dosarul nr. 2.647/101/2010 al Tribunalului Mehedinți — Secția civilă, de Nicolae Zărnă în Dosarul nr. 26.889/3/2010 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și de Maria Popescu în Dosarul nr. 4.277/101/2010 al Tribunalului Mehedinți — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 3.741D/2010, nr. 3.874D/2010, nr. 3.879D/2010 și nr. 4.138D/2010, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 3.874D/2010, nr. 3.879D/2010 și nr. 4.138D/2010 la Dosarul nr. 3.741D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, deoarece, prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.354/2010, textele de lege criticate au fost declarate neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 august 2010, pronunțată de Tribunalul Arad — Secția civilă în Dosarul nr. 1.610/108/2010, prin încheierile din 20 septembrie 2010 și 1 octombrie 2010, pronunțate de Tribunalul Mehedinți — Secția civilă în dosarele nr. 2.647/101/2010 și nr. 4.277/101/2010, ca și prin Încheierea din 10 septembrie 2010, pronunțată de Tribunalul București — Secția a III-a civilă în Dosarul nr. 26.889/3/2010, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri**

adiacente, excepție ridicată de Liliana Veronica Nagy, Vasilica Bumber, Maria Popescu și Nicolae Zărna în cauze civile având ca obiect acordarea de despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că textele legale criticate încalcă principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, deoarece ordonanța de urgență menționată se aplică și situațiilor în care există o hotărâre pronunțată de prima instanță, care, deși nu este definitivă, este legală și temeinică în raport cu legislația aflată în vigoare la momentul pronunțării acesteia. Pentru a fi respectat principiul neretroactivității legii este necesar ca legea civilă aplicabilă cauzei să fie legea în vigoare la momentul introducerii cererii pentru obținerea de despăgubiri. Sunt invocate în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 830/2008 și Decizia nr. 52/2007 pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii de către Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Autorii consideră că prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 s-au creat premisele apariției mai multor categorii de beneficiari, în raport cu criteriul exclusiv al momentului sesizării instanței judecătorești prin cererea pentru obținerea de despăgubiri. Se creează astfel o vădită discriminare între persoane condamnate pe nedrept, în funcție de existența sau inexistența unei hotărâri judecătorești definitive și în funcție de celeritatea cu care au fost soluționate cererile de către instanțele de judecată. Astfel, există persoane care au obținut despăgubiri juste, apreciate de instanțele judecătorești, în temeiul Legii nr. 221/2009, nemodificată, iar persoanele care au obținut în primă instanță despăgubiri sau vor introduce în viitor acțiuni similare vor obține despăgubiri plafonate, derizorii, simbolice, față de cele deja acordate până la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010. În această din urmă situație nu este respectată nici regula reparării integrale a prejudiciului, judecătorul cauzei fiind constrâns, în aprecierea cuantumului despăgubirilor, de limitele impuse de ordonanța de urgență.

Principiul egalității în drepturi este înfrânt și prin crearea unor situații juridice discriminatorii pentru foștii deținuți politici în raport cu persoanele arestate în prezent, conform dreptului comun, care, în condițiile Codului de procedură penală, pot solicita despăgubiri fără ca procedura judiciară să fie îngreunată de existența unor plafoane prestabilite în mod administrativ.

Invocând aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la dreptul la un proces echitabil, interzicerea discriminării, protecția proprietății, autorii susțin că, prin plafonarea cuantumului despăgubirilor acordate pentru prejudiciile morale suferite, se încalcă art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În opinia autorilor excepției, ordonanța menționată afectează drepturi și libertăți fundamentale și a fost adoptată fără a exista acea situație extraordinară a cărei reglementare să nu poată fi amânată și fără ca urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

În fine, apreciază că actul normativ criticat este folosit „ca mijloc de intervenție în procese în care statul este parte”, fiind contrar principiului separației puterilor în stat, prin interferența puterii executive în atribuțiile ce aparțin puterii legislative și celei judecătorești.

Tribunalul Arad — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Dispozițiile legale criticate ca neconstituționale stabilesc criterii de determinare a cuantumului prejudiciului moral încercat, un plafon maxim de acordare a unor asemenea despăgubiri în acord cu posibilitățile bugetare ale economiei naționale, cu respectarea autorității de lucru judecat dobândite de hotărârile definitive, fără a fi discriminatorii și fără a încălca dreptul la un proces echitabil.

Tribunalul Mehedinți — Secția civilă consideră că dispozițiile art. I pct. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 vin în conflict cu art. 115 alin. (6) din Legea

fundamentală, iar dispozițiile art. II din acest act normativ încalcă art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate. Prin Adresa înregistrată cu nr. 2.863 din 10 mai 2011, Curtea Constituțională a solicitat instanței judecătorești exprimarea opiniei cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, având următorul conținut:

— Art. I pct. 1: „*Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945— 22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«a) *acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945— 22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea.»;*

— Art. II: „*Art. II. — Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945— 22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență și limitele acestora și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea

și egalitatea justiției, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil și interzicerea discriminării și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt neconstituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Liliana Veronica Nagy în Dosarul nr. 1.610/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția civilă, Vasilica Bumar în Dosarul nr. 2.647/101/2010 al Tribunalului Mehedinți — Secția civilă, Nicolae Zărnă în Dosarul nr. 26.889/3/2010 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și de Maria Popescu în Dosarul nr. 4.277/101/2010 al Tribunalului Mehedinți — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 834

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) raportate la cele ale art. 114 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) raportate la cele ale art. 114 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Nicolae Coman în Dosarul nr. 6.864/280/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.864/280/2009, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) raportate la cele ale art. 114 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Nicolae Coman într-o cauză de contencios administrativ și fiscal având ca obiect anularea unui act administrativ, în contradictoriu cu intimatul Instituția Prefectului Județului Argeș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) teza întâi, art. 23 alin. (11) și art. 53. În acest sens consideră, în esență, pe de o parte, că cele două texte de lege sunt în contradicție, iar pe de altă parte, că suspendarea dreptului de a conduce se dispune doar în ipoteza în care permisul a fost obținut cu încălcarea normelor legale, aspect ce trebuie constatat de instanța de judecată competentă prin hotărâre definitivă și irevocabilă.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 103 alin. (8) raportate la cele ale art. 114 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul conținut:

— Art. 103 alin. (8): „*În situația în care autoritatea emitentă a permisului de conducere a sesizat instanța de judecată potrivit art. 114 alin. (1) lit. e), autoritatea emitentă a permisului de conducere va dispune prin ordin suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule, suspendare ce operează până la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii judecătorești. În acest caz, titularul este obligat să se prezinte la unitatea de poliție pe raza căreia domiciliază, are reședința sau, după caz, rezidența normală, în termen de 5 zile de la comunicarea ordinului, pentru a preda permisul de conducere.*”;

— Art. 114 alin. (1) lit. e): „*Anularea permisului de conducere se dispune în următoarele cazuri: [...]*

e) permisul de conducere a fost obținut cu încălcarea normelor legale, situație constatată de instanța competentă.”

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) raportate la cele ale art. 114 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Nicolae Coman în Dosarul nr. 6.864/280/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

